

**Фастівська
районна станція
юних техніків
1984 - 1994**

1984 р – З метою дальшого розвитку позакласної роботи з учнями по технічній творчості, поглиблення знань і умінь з предметів, покращення профорієнтаційної роботи виконком районної Ради народних депутатів прийняв рішення відкрити районну станцію юних техніків на базі старого приміщення Кожанської восьмирічної школи, площа якого – 180 м³ (Рішення №229 від 19.11.84р.). Директором СЮТ призначили Бессонова Олега Олександровича (Наказ №1 від 15.11.84р.)

Першими керівниками гуртків були призначені: Гершанюк С.В. (вчитель М.Снітинської СШ – фізико-технічний гурток), Ковальська О.Б. (вчителька М.Снітинської СШ – гурток технічного моделювання), Мосенз В.В. (вчитель Борівської СШ – гурток декоративно-прикладного мистецтва), Сінгаєвський В.О. (вчитель Дідівщинської СШ), Марценюк М.Ф. (вчитель Борівської СШ – гурток кіно демонстраторів), Шпара М.І. (вчитель Ч.Мотовилівської СШ – гурток моделювання). *(Працювало 6 керівників гуртків, функціонувало 7 гуртків)*

1985 р. Станції юних техніків було передано приміщення майстерень Червономотовилівської середньої школи, яку на той час реорганізовували у Великомотовилівську середню школу.

СЮТ уже мала власне приміщення, адресу, телефон.

1986 р. - Київська обласна станція юних техніків, в особі тодішнього директора Победінського В.С. передала частину свого обладнання для зміцнення матеріальної бази Фастівської районної СЮТ. Команда району почала займати призові місця в обласних змаганнях.

1987 – 1988 н.р. – на станції юних техніків працювало 8 керівників гуртків, які вели 8 гуртків.

1988 р. – По Фастівському районному відділу народної освіти на посаду директора СЮТ призначено Павлова Романа Олександровича (Наказ №573 від 30 вересня 1988 р.)

1992 – 1993 н.р. – працювало 12 керівників гуртків, які вели 12 гуртків різних напрямків.

1997 р. – Фастівську районну станцію юних техніків було об'єднано з Фастівським районним еколого-етнографічним центром під назвою **Фастівський районний еколого-етнографічний центр з 12 серпня 1997 року.** Директора станції юних техніків Рябіновича Р.О. звільнено з посади директора і призначено керівником гуртків Районного еколого-етнографічного центру

Фастівська районна станція юних техніків 1984 – 1988

Восьмидесяті роки минулого століття відзначались розвитком позашкільної освіти і виховання дітей. Не тільки у великих містах, а і навіть у районах великих міст існували позашкільні навчальні заклади, де учні проводили свій вільний час після занять у школі. Різноманітні гуртки працювали в Палацах піонерів, Станціях юних техніків, Станціях юних натуралістів.

В Білій Церкві, Фастові, та інших містах столичної області вже функціонувала мережа позашкільних навчальних закладів. В Фастівському районі «першою ластівкою» стала Фастівська районна станція юних натуралістів, директором якої був призначений Шаран Михайло Тимофійович, людина енциклопедичного складу розуму.

В 1984 році за ініціативою тодішнього інспектора районного відділу народної освіти Дідка Миколи Володимировича було прийнято рішення про організацію Фастівської районної станції юних техніків, директором якої було призначили мене, молодого вчителя з шестирічним педагогічним стажем. Власного приміщення в момент організації СЮТ не мала. Місцем дислокації було обрано Кожанську школу, де було вільне приміщення.

Своїм першочерговим завданням я вважав організацію мережі гуртків, де учні могли б займатись за інтересами у свій вільний час під керівництвом досвідчених педагогів – ентузіастів. Базою для роботи цих гуртків служила база навчальних закладів: шкільні майстерні, фізичні кабінети тощо. Так гуртки було організовано в Малоснітинській середній, Мотовилівськослобідській восьмирічній, Кожанській середній, Кожанській восьмирічній, Борівській середній, Борівській восьмирічній, Дорогинській та інших школах району. Це були судномодельні, авіамоделльні гуртки, гуртки юних фотографів, юних кінолюбителів, фізико-технічні.

За короткий час було налагоджено зв'язки з Фастівською міською станцією юних техніків, обласною станцією юних техніків.

1985 року станції юних техніків було передано приміщення майстерень Червономотовилівської середньої школи, яку на той час реорганізували в Великомотовилівську середню школу. Станція юних техніків уже мала власне приміщення, адресу, телефон. Приміщення закладу складалося з трьох кімнат, де обладнали фотолабораторію, кімнати для роботи судномодельного, авіа модельного гуртків, занять радіогуртка, гуртка спортивної радіопеленгації. Було придбано верстати: токарний, фрезерний, свердлильний.

До роботи з дітьми долучились представники громадськості. Керівником авіа модельного та радіо гуртків став Валентин Гакало, гурток спортивної радіопеленгації очолив Анатолій Сучок. Ще до придбання власного обладнання, на орендованій апаратурі, гурток спортивної радіопеленгації приймав участь в обласних змаганнях «Полювання на лисиць». А з 1986 року, коли придбали власні радіомаяки та пеленгатори, команда району почала займати призові місця в обласних змаганнях та відкритих першостях. Існував в той час на базі СЮТ і гурток радіоаматорів, члени якого на власноруч зібраних короткохвильових радіостанціях зв'язувались з радіолюбителями всього світу. Київська обласна станція юних техніків, в особі тодішнього директора Победінського В.Є. передала частину свого обладнання для зміцнення матеріальної бази гуртка «Юних фотографів».

Методичний та фаховий рівень керівники гуртків підвищували на різноманітних змаганнях та семінарах, які організовувались щорічно. Один із таких виїзних семінарів відбувся і на базі Фастівської районної станції юних техніків. Для популяризації роботи закладу та залучення нових членів гуртківцями та керівниками проводились різноманітні заходи. Одним із таких заходів став лижний перехід по маршруту Червона Мотовилівка – Мотовилівська Слобідка - Велика Снітинка – Мала Снітинка – Червона Мотовилівка. В кожному з навчальних закладів населених пунктів виступали гуртківці, керівники гуртків з розповідями враженнями про свої заняття. Розповіді доповнювались демонстрацією слайдів, апаратури, виробів і моделей.

Робота деяких гуртків не припинялась і влітку. Для більш активних гуртківців влітку 1988 року було організовано відпочинок в піонерському таборі «Дружба», який розташувався в мальовничому куточку селища Борова. Вони склали окремий загін, в якому відпочинок поєднувався з посиленою фізичною та технічною підготовкою.

Інколи я зустрічаю солідних чоловіків і жінок в рисах облич та характерах яких залишилась безпосередність та цікавість колишніх гуртківців. Вони з захопленням згадують шкільні роки, заняття в гуртках і секціях станції юних техніків. Знання і уміння і навички, здобуті на заняттях, вплинули на вибір майбутньої професії, життєвого шляху. Багато з них набули професій, які в тій чи іншій мірі відображають дитячі захоплення, що розвивались на заняттях гуртків.

Бессонов Олег Александрович

Перший директор Станції юних техніків

Олег Александрович на занятті гуртка